ΚΟΣΜΑ ΕΜ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

τ. Ναμάρχου

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ — ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΥ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

1976

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ θέμα: «Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ» ἀνεπτύχθη: α) Εἰς τὴν Κυπαρισσία τὴν 26—1—1975 εἰς τὴν αἴθουσα τοῦ κινηματογράφου «Ἀστέρια». Τὴν ὁμιλία ὀργάνωσε ὁ Σύλλογος διὰ τὴν προστασία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. β) Εἰς τὴν Σπηλιὰ Τριφυλίας τὴν 9—2—1975. Τὴν ὁμιλία ὀργάνωσε ὁ Πρόεδρος Κοινότητος Σπηλιᾶς.

γ) Εἰς τὴν Ἀθήνα τὴν 27—11—1975 εἰς τὴν αἴθουσα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ». Τὴν ὁμιλία ὀργάνωσε ἡ Ἕνωσις Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν.

δ) Εἰς τὴν Καλαμάτα τὴν 16—5—1976 εἰς τὴν αἴθουσα τοῦ κινηματογράφου «Βακαλοπούλειον». Τὴν ὁμιλία ὀργάνωσε ἡ Ἕνωσις Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων Πολέμου Καλαμάτας.

ε) Εἰς τὸν Ἄρι Μεσσηνίας τὴν 16—5—1976. Τὴν ὁμιλία ὀργάνωσε ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου.

Ἡ Ἕνωσις Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν ἐθεώρησε καθῆκον της νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐκτύπωσι τῆς ὁμιλίας διὰ νὰ κυκλοφορήση εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνες πατριῶτες ποὺ δὲν εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν παρακολουθήσουν.

Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς καὶ τὸ καθῆκον τῶν Ἑλλήνων

Εἶναι φανερὸν ὅτι τὸ θέμα ἐνδιαφέρει μόνον τοὺς Ἕλληνες. Συνεπῶς ἡ ὁμιλία ἀπευθύνεται μόνον εἰς τοὺς Ἕλληνες καὶ ἡ συνομιλία μας εἶναι οἰκογενειακή.

Ποία μὲν εἶναι ἡ Ἑλλὰς γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Καὶ ἀσφαλῶς γνωρίζουν καὶ τὸν πολιτισμόν των. Διότι εἶναι ἡ ζωή τους καὶ τὰ ἔργα τους. Θὰ ἔλεγε κανείς, λοιπόν, ὅτι περιττεύει νὰ ἀναπτυχθῇ ποῖον εἶναι τὸ καθῆκον τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν διατήρησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Εἶναι, ὅμως, ἀνάγκη νὰ ἀναπτυχθῇ αὐτὸ τὸ καθῆκον, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἶναι σήμερα ἐκτεθειμένος εἰς πολλοὺς καὶ ποικίλους κινδύνους. Καὶ χρειάζεται πρόνοια καὶ προστασία του ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Σκόπιμον, λοιπόν, εἶναι ἀφοῦ ἀναφέρει κανεὶς ποῖος εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμός, νὰ παραθέσῃ μετὰ τοὺς κινδύνους ποὺ τὸν κυκλώνουν. Καὶ τελευταῖον νὰ ἀναφέρῃ τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους ποὺ πρέπει νὰ χρησιμοποιήσουν οἱ Ἕλληνες πατριῶτες σήμερα, διὰ νὰ παραμείνῃ ἀκλόνητος καὶ ἀλώβητος αὐτὸς ὁ Πολιτισμός μας.

Κατὰ θείαν βουλὴν ὑπάρχουν πολλὰ Ἔθνη εἰς τὴν γῆν. Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα Ἔθνη ἀναπτύσσονται ὅπως ἀναπτύσσονται. Καθένα εἰς τὸν τόπον του, εἰς τὴν θέσι του, μὲ τὸ ἰδικό του κλῖμα καὶ τὸν ἰδικόν του ἀέρα. Καὶ ἔχει συνεπῶς καὶ τὸν ἰδικόν του πολιτισμὸν εἰς διάφορον βαθμὸν καὶ ποιότητα. Ὁ λόγος, ὅμως, εἶναι γιὰ τὸ ἰδικό μας Ἔθνος καὶ τὸν ἰδικόν μας Πολιτισμόν.

Μερικοὶ τιμοῦν τὸν Θεόν, ἀγνοοῦν, ὅμως, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ζωή. Οὐσιαστικῶς εἶναι ἄθεοι, ἀφοῦ περιφρονοῦν τὴν ζωή. Ἄλλοι ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀγνοοῦν τὸν Θεόν. Ματαίως, ὅμως, προσπαθοῦν καὶ ὑποκρίνονται. Ὁ Ἑλληνισμὸς φωτίζει τὸν ὀρθὸν δρόμον. Συνδυάζει τὴν ἀναγνώρισι τοῦ Θεοῦ ὡς πηγῆς φωτὸς καὶ τὴν

ἀναγνώρισι τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας. Αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς δίνει τὴν σφραγίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Καὶ μαθαίνουν οἱ Ἕλληνες νὰ ἀσχολοῦνται ὄχι μὲ τὰ ἀπόκοσμα καὶ τὰ ὑπερκόσμια, ἀλλὰ μὲ τὰ ἐγκόσμια καὶ τὰ κόσμια. Οὔτε προτιμοῦν τὰ ὑπεράνθρωπα καὶ τὰ ἄκοσμα, ἀλλὰ τὰ ἀνθρώπινα καιτὰνόμιμα. Προτιμοῦν τὴν ζωὴ ἀπὸ κάθε χαμὸ καὶ πιστεύουν ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Προσπαθοῦν νὰ ἀνεβαίνουν ὀρθοὶ καὶ αἰσιόδοξοι. Ἔτσι παραμένουν πάντοτε ἄνθρωποι μὲ Θεοῦ φώτισι.

Μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ κοσμικά, τὰ κοινωνικὰ καὶ τὰ ἀνθρώπινα, διότι ἀφοροῦν τὴν ζωή. Δὲν ἀσχολούμεθα ἐπίσης μὲ τὰ παγκόσμια καὶ τὰ ἐξωελληνικά, ἀλλὰ μὲ τὰ ἑλληνικὰ θέματα. Ἔτσι σκέπτονται οἱ Ἕλληνες σήμερα.

Διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν ἐπιβίωσί του ἔχομε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἁρμοδιότητα καὶ εὐθύνη: Καὶ ἔναντι τῶν προγόνων καὶ τῶν ἀδελφῶν μας διότι αὐτοὶ ἔζησαν, πολέμησαν ἢ ἐθυσιάσθησαν διὰ νὰ ἐπιζήσῃ ἡ Ἑλλάς. Καὶ ἔναντι τῆς Νέας Γενneᾶς, διότι τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ποὺ μεγαλώνουν, τὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα μὲ τὸν ἰδικόν της Πολιτισμὸν προτιμοῦν.

Μερικοὶ ἐννοοῦν ὅτι τὸ πατριωτικὸ χρέος πρέπει νὰ ἐμφανίζεται εἰς περίοδον πολέμου. Τότε, δέ, εἶναι οἱ Ἕλληνες ἱκανοὶ καὶ ἄξιοι, ἂν δὲ ἀργῇ εἰς περίοδον εἰρήνης δὲν πειράζει. Ἡ θεωρία ὅμως αὐτὴ εἶναι λάθος. Καὶ δὲν εἶναι μόνον λάθος. Εἶναι προσβολὴ εἰς τὸ ἐθνικὸ φρόνημα τῶν Ἑλλήνων. Ἂν ὁ ἀδιάφορος διὰ τὴν τύχη τῆς Πατρίδος εἰς ἐποχὴν πολέμου λέγεται λιποτάκτης καὶ προδότης, ὁ ἀδιάφορος διὰ πατριωτικὰ θέματα, ὁ ἀδιάφορος διὰ τὰ κοινὰ εἰς ἐποχὴν εἰρήνης, εἶναι ἀχρεῖος. Ἔτσι λέγεται καὶ σήμερα ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ ὁ ἄχρηστος καὶ ὁ ἀδιάφορος διὰ τὴν κοινωνία καὶ τὰ προβλήματα τῆς Πατρίδος. Καὶ ἔτσι τὸν ἐχαρακτήρισε ὁ Ἠγέτης τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας εἰς τὸν γνωστὸν λόγον του: «Τὸν μὴ μετέχοντα τῶν κοινῶν οὐχ' ἀπράγμωνα ἀλλ' ἀχρεῖον καλῶ». Ὅλοι, ὅμως, οἱ Ἕλληνες σήμερα εἶναι ἄξιοι τῆς Πατρίδος καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ κοινά.

Ὅσοι ἐπολέμησαν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος ἔκαμαν τὸ καθῆκον των μὲ ἱερὸ πάθος διὰ νὰ ἐπιζήσῃ ἡ Ἑλλάς. Καὶ οἱ νεώτεροι ἀσφαλῶς ἔχουν τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον διὰ τὴν εὐτυχία τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Λαοῦ μας. Ἐδῶ, ὅμως χρειάζεται νὰ σημειωθῇ ἡ σχέσις τῆς Πατρίδος μας μὲ τὸν λεγόμενον Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν, ποὺ φανερώνεται καὶ εἰς περίοδον πολέμου καὶ εἰς περίοδον εἰρήνης. Ἡ φωνή, ἡ ὁρμὴ καὶ κραυγὴ τοῦ ΟΧΙ σὲ κάθε ἐπιδρομέα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, εἰς ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ εἰς ὅλους τοὺς χρόνους, χωρὶς

καμμία διάκρισι, φανερώνει ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ἔχει θεμελιωθῆ εἰς τὸ αἴσθημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Ὁ ἑλληνικὸς τόπος, ὁ ἑλληνικὸς κόσμος, δὲν διατρέφει δούλους, ἀλλὰ ἐλεύθερους.

Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἰς περίοδον πολέμου δίνει τὴν ἠθικὴ δύναμι εἰς τοὺς ἐνόπλους τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ τοὺς μὲν ἐχθροὺς νὰ ἐκδιώξουν, τοὺς δὲ αἰχμαλώτους νὰ σεβασθοῦν. Εἰς περίοδον, δέ, εἰρήνης εἰς τοὺς πολίτες Ἕλληνες νὰ εἶναι ὑπεύθυνοι καὶ ὑπερήφανοι Ἄρχοντες αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Οἱ Ἄρχοντες, λοιπόν, αὐτοῦ τοῦ τόπου πιστεύουν ὅτι Ἑλλὰς εἶναι πρῶτα—πρῶτα οἱ Ἕλληνες καὶ μετὰ εἶναι ὅλα τὰ ἄλλα ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ ἀγαθὰ ποὺ ἔχει ὁ τόπος μας, ὡς δῶρα Θεοῦ καὶ καρπὸς τῆς ἐργασίας τῶν Ἑλλήνων. Ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἐλαττώνονται ἐδυνατεῖ καὶ αἱμορραγεῖ ἡ Ἑλλάς. Ἐὰν οἱ Ἕλληνες πληθαίνουν δυναμώνει καὶ ὑψώνεται ἡ Ἑλλάς. Ὁ Ἑλληνικός, λοιπόν, Πολιτισμός, στηρίζεται μόνον εἰς τοὺς Ἕλληνες. Αὐτοὶ τὸν φανερώνουν καὶ αὐτοὶ τὸν ἐκπροσωποῦν.

«Τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα, τὸ ἑλληνικὸ αἷμα καὶ τὸ ἑλληνικὸ χῶμα, ἑνούμενα, δίδουν τὴ σφραγίδα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Πολιτισμὸν» ἐδίδαξε ὁ Δημοσθένης Δανιηλίδης. Ὁ θαυμάσιος αὐτὸς χῶρος τῆς Μεσογείου, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ τὴν Ἤπειρο μέχρι τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴν Κρήτη καὶ ἀπὸ τὴν Μακεδονία καὶ τὴν Θράκη μέχρι τὰ Δωδεκάνησα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ τὸ ὑγιεινὸ κλῖμα καὶ τὸν φωτεινὸ οὐρανό, ἐπέτρεψε νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς καὶ νὰ γίνῃ φάρος μεγάλος. Τὰ ἐκτεταμένα ἑλληνικὰ παράλια καὶ τὰ ἀμέτρητα νησιά μας, λούζονται μέσα εἰς τὴν ἑλληνικὴ θάλασσα. Καὶ ἡ αὔρα της ἑνώνεται μὲ τὸ καθαρὸ ἀεράκι τῶν βουνῶν μας καὶ στερεώνει τὸ ἤπιο καὶ γλυκὸ ἑλληνικὸ κλῖμα. Τὸ ἴδιο κλῖμα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα. Καὶ ὁ ἴδιος λαὸς μὲ τὰ τόσα προτερήματα, ἀλλὰ καὶ ἐλαττώματα βεβαιώνουν ἕναν ἰδιόμορφο πολιτισμὸν ποὺ διακρίνεται καὶ ξεχωρίζει ἀπὸ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον.

Οἱ Ἕλληνες χαίρουν μὲ τὴν χαρὰ τοῦ ἄλλου καὶ συμπονοῦν διὰ τοὺς πόνους του. Ὑμνοῦν τὸν Θεόν, ἀλλὰ δὲν ξεχνοῦν τὸν ἄνθρωπο. Τιμοῦν τὸν ἄνθωπο καὶ τὸν νοῦ του καὶ ὄχι τὴν τύχη καὶ τὴν μοῖρα. Ἐργάζονται, παράγουν καὶ προνοοῦν ὀρθοί. «Ὡς δημοκρατικοὶ παρατάσσονται, δὲν ὑποτάσσονται σὲ καμμία βία» ἐδίδαξε ὁ Δημοσθένης Δανιηλίδης. Χαρούμενοι χαιρετοῦν, χαρούμενοι εὔχονται, γελαστοὶ συνομιλοῦν. Ζοῦν καὶ χαίρονται καὶ ἀμύνονται εἰς ὅ,τι κακό. Δὲν ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν ἀτυχία τοῦ ἄλλου. Σκύβουν καὶ τὸν βοηθοῦν. Ἀγαθοὶ καὶ φιλάνθρωποι δὲν κρύβουν τὰ αἰσθήματά των, ἐκδηλώνουν

τὴν θερμότητα τῆς καρδιᾶς των. Πάντοτε φίλοι καὶ φιλόξ- /οι καλυσωρίζουν καὶ φιλεύουν.

Πάντοτε «χαρίεντες καὶ πρακτικοί» κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, μὲ τὴν ἀξία τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν καλῶν ἀρχῶν. Φιλόξενοι εἰς ὅλους τοὺς περαστικοὺς καὶ διαβάτες, τοὺς δυναμώνουν καὶ μὲ καλὰ λόγια καὶ μὲ γεῦμα, ἂν χρειασθῇ. Κερνοῦν καὶ χαρίζουν καὶ χαίρονται νὰ χαρίζουν. Βοηθοῦν καὶ συμβουλεύουν καὶ χαίρονται νὰ φωτίζουν. Ἡ ὑγεία των καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς εἶναι σκοπός των. Ὁ χαιρετισμὸς καὶ ἡ εὐχὴ τῶν Ἑλλήνων εἶναι: «Χαίρετε! Γειά σας καὶ Χαρά σας!». Καὶ πιστεύουν ὅτι αὐτὴ ἡ εὐχὴ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Μεγάλου Δημιουργοῦ.

Ἡ μουσικὴ καὶ ἡ χαρά, ὁ χορὸς καὶ τὰ τραγούδια τῆς ζωῆς, ἡ ἐργασία καὶ ἡ Γυμναστική, εἶναι μέσα διὰ τὸν ὑπέρτατον σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων: Τὴν ὑγεία! Αὐτὴ συγκρατεῖ ἀκμαῖο τὸ πνεῦμα. Αὐτὴ ἐπιτρέπει νὰ ἀκτινοβολήσῃ τὸ φῶς. Αὐτὴ χαρίζει τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς. Καὶ ἀπὸ τοὺς ὑγιεῖς ἀποδίδεται ἡ δικαιοσύνη καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν τους. Ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ ἡ καλὴ ἡμέρα λέγεται χαρὰ Θεοῦ Καὶ ἡ χαρὰ μαζὶ μὲ τὴν δικαιοσύνη γίνεται γαλήνη.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου μέχρι σήμερα, ἐδῶ εἰς τὸν ἴδιο ἑλληνικὸ χῶρο ὑψώνονται τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ: Ἡ φιλοτιμία καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ εὐθυμία, ἡ φιλοξενία καὶ ἡ εὐγένεια, ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἐλευθερία,, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς. Καὶ φθάνουν εἰς τὸ καρύφωμα τοῦ Πολιτισμοῦ μας μὲ τὴν Δημοκρατία!

Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς διατηρεῖται ἀλώβητος εἰς ὅλον τὸν ἑλληνικὸ χῶρο καὶ εἰς ὅλον τὸν ἑλληνικὸν κόσμον ὅπου εἶναι. Φρουρεῖται ἀπὸ τοὺς ἑλληνικοὺς χορούς, τὰ δημοτικά μας τραγούδια καὶ τὴν ἑλληνικὴ μουσική. Θερμαίνεται καὶ φυλάσσεται ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια.

Οἱ Ἕλληνες θεωροῦσαν καὶ θεωροῦν τὸν Θεὸν ὡς ὑψίστη Δικαιοσύνη καὶ τὸ δίκαιον ὡς ἰδανικὸ τῆς ζωῆς των. Ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς μέχρι σήμερα τὸ δίκαιο εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Εἰς τὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια τὸ δίκαιο ἐπέβαλε καὶ ἀνεγνωρίζοντο, ἀνέκαθεν, τὰ ἴσα διακαιώματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Δι' αὐτὸ θεωροῦνται σύζυγοι, ὡς ὄντες εἰς τὸ ἴδιον ὕψος, οὐχὶ δηλαδὴ κατώτεροι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

Ἡ ἔννοια τοῦ καθήκοντος εἰς ἐφαρμογὴν τῶν ἀγράφων νόμων ἀνεπτύχθη ἀνέκαθεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένεια. Ἦσαν καὶ εἶναι «τὰ κατ' οἶκον χρέη» καὶ μετεφέρθησαν εἰς τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία.

Τὸ καθῆκον εἶναι πλέον ἡ ἐθελοντικὴ ἐκδήλωσι ἀνωτέρας δικαιοσύνης. Καὶ αὐτὴ ἡ ἔννοια εἶναι ἑλληνική. Τὰ ἀθέμιτα οἱ Ἕλληνες πάντοτε περιφρονοῦν καὶ καταδικάζουν.

Κατὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τὸ ὑγιὲς κοινωνικὸ πολίτευμα εἶναι ἡ Δημοκρατία. Διότι κυβερνοῦν οἱ πολλοὶ καὶ οἱ λίγοι ἐλέγχουν χάριν τοῦ συφέροντος ὅλων. Τὰ στοιχεῖα τῆς Δημοκρατίας, ἡ Ἐλευθερία καὶ ἡ Κοινωνικὴ Δικαιοσύνη, γίνονται πλέον παγκόσμια ἐμβλήματα καὶ Ἰδέα τῆς ἀνθρωπότητος. Καρπός, λοιπόν, τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ εἶναι καὶ ἡ Δημοκρατία ποὺ πανηγυρίζομε καὶ ἐμεῖς σήμερα. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ ἐλαττώματα εἰς τὴν ἐθνική μας ζωή: Ἡ φιλοπρωτεία καὶ τὸ μονοπώλιο τοῦ πατριωτισμοῦ, ἡ φιλοκατηγορία καὶ ἡ ἀδικία ὑπὸ μερικῶν. Ἀλλὰ αὐτὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀλλάξουν τὸ χρῶμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἶναι ὁ ἴδιος καὶ χθὲς καὶ σήμερα. Φαίνεται καθαρῶς εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν: Ἐκεῖ εἰς τὸν μέσον πολίτην ποὺ δὲν ξενοφέρνει καὶ δὲν ξενοδουλεύει!.. Εἰς τοὺς Ἕλληνες πατριῶτες ποὺ ἐμπνέονται μόνον ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ διατηροῦν εἰς τὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα, τὶς παραδόσεις μας, τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια μας. Εἰς αὐτούς, ποὺ συντηροῦν εἰς τὴν ἑλληνικὴ αὐτὴ ἑστία, τὴν φιλοξενία, τὴν φιλία καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη. Ρητὰ καὶ κηρύγματα ἀρχαίων Ἑλλήνων διαιωνίζονται εἰς τὸν λαόν μας καὶ σήμερα, ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα. Τὰ ἴδια νοηματα, ἰδέες καὶ ἰδανικά, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, φανερώνονται καὶ σήμερα μὲ τὶς παροιμίες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, μὲ τὴν ἴδια εὐαισθησία του, μὲ τὴν ἴδια τιμὴ ποὺ ἀπονέμει πρὸς τὸ ἀθάνατο πνεῦμα. Σκόπιμον, λοιπόν, εἶναι νὰ ἀναφέρωμε μερικοὺς Ἕλληνες ποὺ ἐκφράζουν τὸ Ἑλληνικὸν Πολιτισμὸν καθὼς καὶ γεγονότα, ρητὰ καὶ παροιμίες τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ σήμερα, ποὺ βεβαιώνουν τὸν ἴδιον πολιτισμόν.

Ὁ Ὅ μ η ρ ο ς τὸ 800 π.Χ. ἐδίδαξε τὸ γνωστὸν κήρυγμα: «Αἰὲν Ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμενε ἄλλων»: Πρέπει πάντοτε νὰ ἀριστεύῃς καὶ νὰ μένῃς ἀνώτερος τῶν ἄλλων. Ὄχι μόνον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων, τῶν προηγουμένων ἐνεργειῶν σου. Τὸ ἔμβλημα αὐτὸ εἶναι συμβουλὴ τοῦ Ὁμήρου πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνες. Εἶναι καὶ σῆμα τοῦ Σώματος Προσκόπων καὶ Ὁδηγῶν. Δὲν ἀναφέρεται, ὅμως, ἐκεῖ ὅτι τοῦ Ὁμήρου εἶναι ὁδηγία καὶ συμβουλή. Ἐκήρυξε ἐπίσης: «Γέρων, δὲ Ἕλλην οὐκ ἐστί. Νέοι ἐστὲ τὰς ψυχὰς πάντες»: Γέρων Ἕλλην δὲν ὑπάρχει κανείς. Νέοι εἶσθε ὅλοι εἰς τὴν ψυχήν. Οἱ Ἕλληνες πράγματι διὰ τῶν ἔργων των πάντοτε ἐδικαίω-

σαν καὶ αὐτὸ τὸ δίδαγμά του. Πάντοτε ἀνανεώνονται, πάντοτε ἀναγεννῶνται, παντοῦ δυναμώνουν, πάντοτε ὑψώνονται. Πάντοτε φωτίζονται καὶ φωτίζουν, εἰς πεῖσμα τόσων ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος μας, κρυφῶν ἢ φανερῶν.

Ὁ Ἠσίοδος ἐδίδαξε τὸ 750 π.Χ.: «Μηδένα δικάζειν ἀνήκουστον»: Κανέναν νὰ μὴν δικάσῃς πρὶν τὸν ἀκούσῃς, πρὶν ἀπολογηθῇ. Ἐδίδαξε ἐπίσης: «Μηδενὶ δίκην δικάσῃς πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς»: Νὰ μὴν δικάσῃς κανένα πρὶν ἀκούσῃς τοὺς λόγους καὶ τῶν δύο ἀντιδίκων. Τὰ θεῖα αὐτὰ κηρύγματα ἀπετέλεσαν τὸ θεμέλιο τῆς Δικαιοσύνης εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ ὑπάρχουν ἀναγεγραμμένα εἰς πολλὰ Ἀστυνομικὰ Καταστήματα καὶ εἰς πολλὰ Ἀνακριτικὰ καὶ Δικαστικὰ Γραφεῖα. Ἀλλὰ δὲν ἀναγράφεται ἐκεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἕλληνος Φιλοσόφου ποὺ τὰ ἐδίδαξε. Τὸ ἴδιο αἴσθημα, ὅμως, τῆς Δικαιοσύνης διατηρεῖται ἀκέραιο καὶ εἰς τὸ ὕψος του ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ σήμερα. Εἰς κάθε συνάντησι καὶ συγκέντρωσι Ἑλλήνων ἀκούγεται: «Ἔξω ἀπ' ἄδικο!». Εἶναι ἡ εὐχὴ ὅλων νὰ ἀπομακρυνθῇ τὸ ἄδικο καὶ ἡ ἀδικία καὶ νὰ μείνῃ ἡ Δικαιοσύνη. Καὶ παραμένει ἡ Δικαιοσύνη ὡς θεμέλιο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἐδίδαξεν ἐπίσης ὁ Ἠσίοδος: «Εἴ κακά τις σπεῖραι, κακὰ κέρδια κ' μίσειεν, εἰς καὶ πάθη τὰ τ' ἔτρεξε, δίκη τ' θεία γένοιτο»: Ἂν κανεὶς σπείρῃ κακά, θὰ θερίσῃ κακὰ κέρδη, ἐάν, δέ, πάθῃ ὅσα ἔπραξε θὰ ὑπάρξῃ τότε θεία Δίκη, θεία Δικαιοσύνη. Τὰ ἠθικὰ αὐτὰ διδάγματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διαιωνίζονται μὲ τὶς παροιμίες τῶν Ἑλλήνων καὶ σήμερα: «Ὅ,τι ἔσπειρε ἐθέρισε», «Ἦρθε ἡ θεία Δίκη», «Κάμῃς λάθῃς, καρδιὰ μὴ σὲ πονέσῃ».

Ὁ Περίανδρος τοῦ 640 π.Χ. ἐδίδαξε: «Ἐλευθερία ἐστὶν ἀγαθὴ συνείδησις»: Ἐλευθερία εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ἐπίγνωσις τῶν καλῶν πράξεών μας. Ὅταν, ὅμως, μερικοὶ ἀναφέρουν περὶ ἠθικῆς, ἀπὸ ξενομανία καὶ ξενολατρεία ἀναφέρουν ἠθικὰ διδάγματα ξένων καὶ ὄχι τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Σόλων τὸ 610 π.Χ. ἐδίδαξεν ὅτι μόνον ἡ Παιδεία τῶν πολιτῶν θὰ σώζῃ πάντοτε τὴν Κοινωνία καὶ τὴν Πολιτεία. Γνωστότατο εἶναι τὸ δίδαγμά του: «Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος»: Ὅσο γερνάω τόσο διδάσκομαι πάντοτε. Τὸ κήρυγμα περιέχει μετριοφροσύνη διὰ κάθε ἄνθρωπον ὅστις ὁμολογεῖ ὅτι δὲν τὰ ξέρει ὅλα καὶ ἂν ζήσῃ πολλὰ χρόνια. Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παιδεύεται, νὰ μορφώνεται καὶ νὰ διδάσκεται ὡς ἁπλοῦς μαθητής. Ἡ διδασκαλία του αὐτὴ εἶναι καθημερινὸ βίωμα καὶ μάθημα ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ τότε καὶ σήμερα. Καὶ φανερώνεται μὲ τὴν παροιμία: «Δὲν τὄχω πὼς πεθαίνω, ὅσο ζῶ κι' ὅσο

μαθαίνω». Σκοπὸς τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἡ παιδεία, ἡ μάθησις, τὸ περισσότερο φῶς. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερο στοιχεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἐδίδαξεν ἐπίσης ὁ Σ ό λ ω ν: «Τυραννίδος οὐκ ἔστιν ἀπόβασις»: Διὰ τὸ πλοῖο τῆς Τυραννίας δὲν ὑπάρχει λιμάνι, πλέει συνεχῶς εἰς τὸ πέλαγος. Διέξοδος διὰ τὴν Δικτατορία δὲν ὑπάρχει. Συνεπῶς τὴν πτῶσι τῆς Δικτατορίας τὴν 24η Ἰουλίου 1974 τὴν εἶχε προβλέψει ἐκτὸς ἄλλων, καὶ ὁ Σόλων. Δὲν ἔχομε ἀνάγκη νὰ πάρωμε μαθήματα πολιτικῆς ζωῆς καὶ Δημοκρατίας ἀπὸ κανέναν ξένον.

Ὁ Ξ ε ν ο φ ά ν η ς ὁ Κ ο λ ο φ ώ ν ι ο ς τὸ 540 π.Χ. ἐδίδαξε: «Εἷς Θεός, μέγιστος..., Οὖλος ὁρᾷ, οὖλος δὲ νοεῖ, οὖλος δὲ τ᾽ ἀκούει»: Ἕνας Θεὸς ὑπάρχει μέγιστος καὶ ὅλα τὰ βλέπει, ὅλα τὰ ἐννοεῖ καὶ ὅλα τὰ ἀκούει. Καὶ οἱ μὲν θεοσεβεῖς Ἕλληνες συγκρατοῦν τὸν Πολιτισμόν μας εἰς τὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἀπὸ παραδόσεις καὶ ἤθη πανάρχαια. Καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνουν αὐτὰ καὶ τὰ διδάσκουν εἰς τοὺς νεωτέρους. Ὅσοι, ὅμως, ὁμιληταὶ ἀντιγράφουν ἀπὸ ξένα συγγράμματα οὐδὲν ἀναφέρουν.

Ὁ Κ λ ε ό β ο υ λ ο ς τὸ 520 π.Χ. ἐδίδαξε: «Βία μηδὲν πράττειν»: Οὐδὲν νὰ πράττης διὰ τῆς βίας. Ἡ βία βλάπτει καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτόν σας. Ὅ,τι βιαστικὸ οὐδέποτε εἶναι καλό, οὐδέποτε ἄριστο. Ἡ βία προξενεῖ λύπη καὶ πόνους εἰς τοὺς ἄλλους, ταραχὴ δὲ καὶ ἀγωνία εἰς τοὺς βιαστικούς. Ἡ βία καταργεῖ τὴν ἐλευθερία εἰς τοὺς ἄλλους καὶ τὴν γαλήνη εἰς ὅσους βιάζουν. «Ὁ θυμωμένος χάνει τὸ δίκηο του» λέγει ἡ παροιμία τοῦ Λαοῦ μας. Ἀλλὰ ἂν ὁ θυμωμένος ἀδικῇ, ἡ βία τότε ἀφαιρεῖ καὶ τοῦ ἄλλου τὸ δίκαιο. Ἡ βία, λοιπόν, εἶναι ἀντίθετη μὲ τοὺς νόμους καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ. Καταργεῖ τὸ φῶς καὶ φέρνει σκοτάδι. Ἐπὶ αἰῶνες ἀκούεται τὸ κήρυγμα αὐτὸ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῆς βίας. Καὶ συντηρεῖ τὸν ἀνθρωπισμὸν εἰς τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία. Οὐδεὶς Ἕλλην δικαιοῦται νὰ τὸ ξεχάσῃ. Θεμελιώνει τὴν ἀληθινὴ Δημοκρατία: Χωρὶς φόβο καὶ τρόμο ἀπὸ κανέναν! Ἐδίδαξεν ἐπίσης ὁ Κλεόβουλος: «Μέτρον Ἄριστον»: Νὰ κρατᾶτε παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ μέτρον εἰς ὅλα. Ὑπάρχει πάντοτε ἕνα ὅριον ἀντοχῆς, ἕνα ὅριον ἀποδόσεως. Μὴ τὸ περνᾶτε. Τὸ ἄμετρο καὶ τὰ ἄκρα, τὸ ἐλάχιστο καὶ τὸ ὑπερβολικό, πάντοτε βλάπτουν. Καὶ τὸ πρωταρχικὸ αὐτὸ δίδαγμα καὶ τὸ λέγουν καὶ τὸ ἐφαρμόζουν οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν καθημερινὴ ζωή των. Δὲν γίνεται, ὅμως, πρῶτο μάθημα εἰς τὰ Σχολεῖα οὔτε αὐτὸ τὸ δίδαγμα.

Ὁ Θ ε ό γ ν ι ς τὸ 510 π.Χ. ἐδίδαξε: Οἱ νέοι νὰ μὴ συναναστρέφωνται ποτὲ τοὺς κακούς, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἀγαθούς. Ἀπὸ τοὺς ἀγα-

θούς θὰ μάθουν καλά, ἄν, δέ, σμίξουν μὲ τοὺς κακοὺς θὰ χάσουν καὶ τὸν νοῦ ποὺ ἔχουν. Ἄλλοι λαοὶ διαβάζουν ἀκόμη εἰς τὰ παιδιά των καὶ αὐτὰ τὰ διδάγματα. Καὶ εἰς τὴν Κίνα ἀνεκοινώθη τελευταίως ὅτι εἰς τὰ Σχολεῖα ἐκεῖ θὰ εἰσαχθοῦν ὡς μάθημα οἱ μύθοι τοῦ Αἰσώπου. Ἐμεῖς, ὅμως, ὄχι σπανίως, ἀφήνομε νὰ προσφέρουν ἀνεύθυνοι εἰς τὰ παιδιά μας ἀντίγραφα ἀπὸ ἀνούσια καὶ βλαβερὰ ἀναγνώσματα ποὺ μόνον βλάβη καὶ φθορὰ προσφέρουν. Τὰ Βιβλιοπωλεῖα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ἑκατοντάδες τέτοια μεταφρασμένα ξένα βιβλία. Καὶ ἐδῶ τὸ πνεῦμα τοῦ Πολιτισμοῦ μας βάλλεται καὶ πλήττεται ἐπικινδύνως ἀπὸ τέτοια πνευματικὴ τροφή. Καὶ χρειάζεται ἐνδιαφέρον τῶν Ἑλλήνων γονέων νὰ σταματήση ἡ τροφὴ αὐτὴ ποὺ φέρνει ἀντιστροφή, διαστροφὴ καὶ καταστροφή. Ὑψώνεται βεβαίως καὶ ἡ εὐθύνη τῆς Πολιτείας.

Ὁ Ἀ ν α ξ α γ ό ρ α ς τὸ 470 π.Χ. ἐδίδαξε: «Ὁ Νοῦς πάντων φρουρὸς εἶναι»: Ὁ Νοῦς παρίσταται πανταχοῦ καὶ φυλάσσει τὰ πάντα. Εἶναι ὁ πανταχοῦ παρὼν Θεός. Πόσο καλὰ τὰ γνωρίζουν οἱ Ἕλληνες αὐτὰ καὶ τὰ συζητοῦν σὲ κάθε ἑλληνικὴ γωνία! Οἱ αἰώνιοι θεοσεβεῖς Ἕλληνες ποὺ κάνουν ἀνθρωπισμὸν καὶ ἀνθρωπιὰ τὸν σεβασμό τους πρὸς τὸν Θεόν... Εἶναι γνωστὴ ἡ παροιμία μας: «Νοῦς ὁδηγός», καὶ ἡ ἄλλη: «Κατὰ τὸν Νοῦ καὶ ἡ γνῶσι». Ἀλλὰ εἰς τὴν Ἐκκλησία σήμερα οὐδὲν ἀναπτύσσεται διὰ τὴν προαιώνια θεοσέβεια τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Δ η μ ό κ ρ ι τ ο ς τὸ 430 π.Χ. ἐχαρακτήρισε τὴν εὐθυμία, τὴν «εὐεστὼ» ὡς πρώτη ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ καλὴ στάσις τοῦ ἀνθρώπου στὴ ζωὴ εἶναι ἡ εὐθυμία, ἡ καλὴ διάθεσις, ἡ αἰσιοδοξία. Καὶ γίνεται ὕψιστο ἀγαθὸ τῆς ζωῆς των. Ἡ εὐχὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ σήμερα εἰς συγκεντρώσεις χαρᾶς εἶναι μία κυρίως: «Πάντα χαρούμενοι!». Ἡ εὐθυμία εἶναι ἡ προϋπόθεσις τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀποδεικνύει τὴν ὑπάρχουσα ἀρετή. Ὁ εὔθυμος, ὁ γελαστός, ὁ χαρούμενος ἄνθρωπος εἶναι αἰσιόδοξος καὶ ἐνθουσιώδης. Ὁ εὔθυμος ἔχει ἀληθινὴ γαλήνη εἰς τὴν ψυχή του, ἥσυχη τὴν συνείδησί του καὶ δὲν ἀγνοεῖ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἔχη καὶ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ ὑγεία. Ὅταν δὲν ἔχει αὐτὴ τὴν ἀρετὴ ρωτοῦν οἱ Ἕλληνες καὶ σήμερα: «Τί στάσις εἶναι αὐτή;»

Χαρούμενοι καὶ αἰσιόδοξοι οἱ Ἕλληνες, εὔθυμοι καὶ ἰδεολόγοι πάντοτε, εὔθυμοι καὶ γενναῖοι, ἐν εἰρήνῃ μὲν ἀκτινοβολοῦν ἀνθρωπιὰ καὶ καλωσύνη, ἐν πολέμῳ, δέ, ἀντιμετωπίζουν μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὸς εἶναι ὁ Πολιτισμός μας καὶ ξεχωρίζει ἀπὸ μερικοὺς λαοὺς ποὺ πιστεύουν στὴ μοίρα καὶ ἀδιαφοροῦν ἂν εἶναι ἐλεύθεροι ἢ δοῦλοι.

Ὁ Ἰ σ ο κ ρ ά τ η ς τὸ 400 π.Χ. ἐδίδαξε: «Τὰς ἡδονὰς θήρευε

τὰς μετὰ δόξης. Τέρψις γὰρ σὺν τῷ καλῷ μὲν ἄριστον, ἄνευ δὲ τούτου κάκιστον»: Νὰ ἐπιδιώκης τὴν εὐχαρίστησι τῆς ζωῆς ποὺ ἔχει μαζὺ καὶ τὴν δόξα. Διότι ἡ εὐχαρίστησι εἶναι ἄριστον πρᾶγμα μαζὶ μὲ τὸ καλό, χωρὶς δὲ τὸ καλὸ εἶναι τὸ χειρότερο ἀπ᾽ ὅλα. Καὶ αὐτὰ μὲν διδάσκονται εἰς τὰ Σχολεῖα. Ἀλλὰ ὅ,τι χωρὶς ἔλεγχο προσφέρεται ἔξω ἀπὸ τὸ Σχολεῖο καταστρέφει τὸ δίδαγμα εἰς τὴν Νέαν Γενεὰ καὶ ἐξαφανίζει τοὺς καρποὺς τῶν Σχολείων. Εἰς μερικοὺς νέους ἐπικρατεῖ ἡ εὐχαρίστησι χωρὶς τὴν ὠφέλεια. Ἡ Τηλεόρασι, ὄχι σπανίως, μὲ τὴν ὀργανωμένη ἐμφάνισι τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς, ἐξαφανίζει τὴν ὠφέλεια καὶ καλλιεργεῖ μόνον τὴν εὐχαρίστησι. Μὲ τὴν διαφήμισι τοῦ κέρδους καὶ τῆς τύχης ἐξαφανίζει τὰ ἰδανικὰ τῆς ζωῆς. Ἡ Ὀλυμπιακὴ Ἰδέα ἔγινε τελευταίως ἐπάγγελμα κερδοφόρον καὶ σκοπὸς μερικῶν ἐπιχειρηματιῶν. Ὑπάρχουν Γυμνάσια χωρὶς γυμναστήρια. Ὑπάρχουν σχολικὰ προγράμματα χωρὶς Γυμναστική... Καὶ λείπουν ἐπιδείξεις τῶν παδιῶν τῆς Ἑλλάδος μὲ ὑγεία καὶ σφρῖγος, μὲ χοροὺς ἑλληνικοὺς καὶ ἑλληνικὰ τραγούδια. Ὁ κλασσικὸς ἀθλητισμὸς ποὺ θαυμάζεται, τώρα περιφρονεῖται. Ἀθλητισμὸς θεωρεῖται τὸ ποδόσφαιρο... Τὰ Συνέδρια εἰς τὴν Ὀλυμπία καὶ εἰς τοὺς Δελφοὺς δὲν ἀρκοῦν. Γίνονται μεταξὺ ξένων φιλελλήνων τοὺς ὁποίους καλοσωρίζουν Ἕλληνες, εἰς ξένη γλῶσσα μάλιστα... Ἡ κλασσικὴ Παιδεία ἐπίσης δὲν ἔχει τὴν θέσι ποὺ ἁρμόζει εἰς τὸν πανάρχαιον τόπον μας. Ἂν, ὅμως, δὲν ληφθοῦν ἐγκαίρως μέτρα, τὰ διδάγματα τῶν θεμελιωτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ θὰ ἐξαφανισθοῦν.

Ὁ Κλεάνθης τὸ 300 π.Χ. ἐδίδαξε: «Ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν»: Ὁ ἠθικὸς προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ ζῇ σύμφωνα μὲ τὴν κρατοῦσαν εἰς τὸ σύμπαν λογικὴ καὶ ἁρμονία. Ὁ Κλεάνθης ἐπίστευε εἰς τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Ὁ σεβασμός του πρὸς τὸν Παντοδύναμον καὶ Κυρίαρχον ἕναν Θεόν, ἀναφαίνεται εἰς τὸν περίφημον Ὕμνον του πρὸς τὸν Θεόν. Δυστυχῶς οὐδὲν ἀναφέρεται εἰς τοὺς νέους Ἕλληνες, ποὺ ματαίως περιμένουν νὰ μάθουν. Ἀναπτύσσεται, ὅμως, ἐπιμελῶς ὑπὸ μερικῶν τί εἶπαν ὁ Δαυΐδ, ὁ Σολωμών, ὁ Μωϋσῆς κ.ἄ. ποὺ δὲν ἦσαν οὔτε Ἕλληνες οὔτε Χριστιανοί.

Ὁ Αἴσωπος τὸ 550 π. Χ. ἐδίδαξε: «Ἕκαστος δύο πήρας φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὄπισθεν». Δηλαδή: Καθένας μεταφέρει δύο σάκους, ἕναν ἐμπρός του καὶ ἕναν πίσω του. Σήμερα ὁ Λαὸς μας παρατηρεῖ: «Καθένας τοῦ ἀλλουνοῦ σακκούλια βλέπει, τὰ δικά του δὲν τὰ βλέπει». Καὶ ἐννοεῖ τὰ ἐλλατώματα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Πυθαγόρας τὸ 550 π. Χ. ἐδίδαξε: «Σκάπτε ἔνδον»: Σκάψε εἰς τὰ ἐνδότερα, σκάψε μέσα σου. Εἶναι κρυμμένος θησαυρὸς

εὐτυχίας. Ἡ αὐτοεξέτασι καὶ ὁ αὐτοέλεγχος δι' ὅσα ἔπραξες θὰ σὲ ὠφελήση νὰ βελτιωθῇς, νὰ χαρῇς διὰ τὰ καλά σου ἔργα. Νὰ μετανοήσῃς διὰ τὰ κακά σου ἔργα καὶ νὰ ἀνυψωθῇς περισσότερον μὲ νέα σοι ἔργα, ἐὰν ἠμπορῇς. Αὐτὸ ὅμως, τὸ τόσον παιδαγωγικὸ κήρυγμα σπανίως ἀναλύεται σήμερα.

Καὶ ὁ Πυθαγόρας συνεβούλευε: «Καρδίαν μὴ ἐσθίην». Τὴν ἴδια δηλαδὴ συμβουλὴ ποὺ διατηρεῖ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς εἰς τὴν συμβουλή του: «Μὴ τρῶς τὴν καρδιά σου», μὴ στεναχωρῆσαι ἀδίκως καὶ ἀσκόπως.

Ὁ Ἡράκλειτος τὸ 510 π. Χ. ἐδίδαξε: « Εδιζησάμην ἐμαυτόν»: Ἀνεζήτησα τὸν ἑαυτόν μου. Ὅσα ἔμαθα τὰ ἐγνώρισα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Τὸν ἠρώτησα καὶ τὰ ἔμαθα. Ἀλήθεια! Πόσον εὐτυχισμένα θὰ ἦσαν τὰ ἑλληνόπουλα ἂν ἐγνώριζαν τὴν σκέψι αὐτὴ τοῦ Ἡρακλείτου καὶ ἂν ἐγνώριζαν ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ συμβουλὴ εἶναι καρπὸς τοῦ ἑλληνικοῦ κήπου! Καὶ ἂν ἀνεγνώριζαν καὶ οἱ παιδαγωγοὶ ὅτι εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς αὐτοαγωγῆς.

Ὁ Πινδάρος τὸ 480 π. Χ. ἐδίδαξε: «Μῆδεν Ἄγαν»! : Δὲν πρέπει οὐδὲν νὰ γίνεται μὲ ὑπερβολή, ἀλλὰ μὲ μέτρον. Οἱ ξένοι γνωρίζουν καλὰ τὴν ἀξία του. Μερικοὶ Ἕλληνες, ὅμως, ὄχι. Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία δὲν παιδεύεται οὔτε καὶ μὲ αὐτὸ τὸ δίδαγμα.

Ὁ Σοφοκλῆς τὸ 460 π. Χ. ἐδίδαξε: «Εἷς ἐστὶ Θεὸς ὃς οὐρανόν τ' ἔτευξε καὶ γαίαν μακρήν, πόντον τε χαρωπὸν καὶ ἀνέμων βία»: Ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος ἐγέννησε καὶ τὸν Οὐρανὸ καὶ τὴν μακρυνὴ Γῆ καὶ τὸν χαρωπὸν πόντον καὶ τὴν βία τῶν ἀνέμων. Καὶ αὐτὸ τὸ κήρυγμα δὲν ἀναφέρεται ὅτι εἶναι ἑλληνικό.

Ἐδίδαξε ἐπίσης ὁ Σοφοκλῆς τὸ 470 π. Χ. «Πολλὰ τὰ δεινὰ κ' οὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει»: Πολλὰ θαύματα ὑπάρχουν, οὐδέν, ὅμως, ἀνθρώπου θαυμαστότερον. Μερικοί, ὅμως, ὑμνοῦν τὸν Θεὸν καὶ ἐξευτελίζουν τὸν ἄνθρωπον, δηλαδὴ τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν, τὸν ὅμοιον πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ τολμοῦν νὰ λέγωνται Θεοσεβεῖς!... Πόσον ἔχομεν ἀνάγκην ὅλοι μας σήμερα καὶ ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ φιλόσοφου αὐτοῦ! Ἐδίδαξεν ἐπίσης: «Ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ»: Ὑπάρχει πάντοτε ὁ ὀφθαλμὸς τῆς θείας Δικαιοσύνης ὅστις τὰ πάντα βλέπει. Εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ καὶ σήμερα ἄνωθεν τῆς Ὡραίας Πύλης εἰς κάθε Ἐκκλησία. Τὸ ἠθικὸν αὐτὸ κήρυγμα ἀκτινοβολεῖ αἰωνίας εἰς τοὺς Ἕληνες. Δὲν γνωρίζουν, ὅμως, ὅλοι ὅτι ἀπὸ ἑλληνικὴ πηγὴ καὶ αὐτὸ πηγάζει. Ἐδίδαξε ἐπίσης: «Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν»: Δὲν ἐφύτρωσα γιὰ νὰ ἐχθρεύωμαι, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶμαι φίλος. Δὲν ἐγεννήθην γιὰ νὰ μισῶ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀγαπῶ. Ἐ-

δῶ φανερώνεται ἡ μεγάλη ἀξία τῆς φιλίας εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν καὶ τὸ ὑψηλὸν κήρυγμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Οἱ Ἕλληνες δὲν μισοῦν, ἀγαποῦν. Πάντοτε φιλία προσφέρουν. Τὸ θεῖο αὐτὸ κήρυγμα τῆς φιλίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ γίνεται χριστιανικό, ὡς κήρυγμα ἀγάπης, ἀπὸ τὸν μαθητὴν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τῆς Ταρσοῦ, τὸν Ἑλληνιστὴν Ἰουδαῖον Σαοὺλ ποὺ μετονομαζόμενος Π α ῦ λ ο ς, ἔγραψε εἰς τὰ ἑλληνικά: «Ἡ ἀγάπη πάντα μακροθυμεῖ, οὐ στασιάζει. Πάντα ἐν ὁμονοίᾳ καὶ δίχα ἀγάπης οὐδὲν εὐάρεστον ἐστὶ τῷ Θεῷ (Α' Ἐπιστολὴ πρὸς Κορινθίους).

Κ α ὶ   ἐ ρ ω τ ᾶ τ α ι: Γιατὶ ἡ σιωπὴ γιὰ τὰ θεῖα διδάγματα τῶν Ἑλλήνων; Γιατὶ δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες Κληρικοὺς κατὰ τὴν θείαν λειτουργία εἰς τὴν Ἐκκλησία, οὔτε μιὰ λέξι γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες; Γιατὶ οἱ σημερινοὶ Θεολόγοι δὲν ἀναφέρουν οὔτε λέξι γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕληνες εἰς τὰ Δημόσια Σχολεῖα καὶ εἰς τὰ Κατηχητικά;

Ἐρωτήματα ποὺ περιμένουν ὄχι μόνον ἀπάντησι, ἀλλὰ πρόνοια γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ ἀλλαγὴ τακτικῆς καὶ προγράμματος.

Ὁ   Σ ω κ ρ ά τ η ς   τ ὸ   4 4 0   π. Χ. ἐδίδαξε: «Εὖ ζῆν καὶ ὄχι τὸ ζῆν»: Νὰ ζῆτε καλῶς. Νὰ ζῆτε ὅπως πρέπει καὶ ὄχι ἁπλῶς νὰ ζῆτε. Μέσα εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ ὑλισμοῦ τῆς ἐποχῆς πόσον χρειάζεται αὐτὸ τὸ μάθημα!...

Ἐδίδαξε ἐπίσης: «Εἰ ἀναγκαῖον μοὶ ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν ἑλοίμην ἂν ἀδικεῖσθαι»: Ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀδικηθῶ ἢ νὰ ἀδικήσω θὰ προτιμοῦσα νὰ ἀδικηθῶ! Πόσον πράγματι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἂν καὶ τὸ θεῖο αὐτὸ κήρυγμα τοῦ Σωκράτους ἦτο ὁδηγὸς ὅλων μας! Καί, ὅμως, εἰς ὁμιλίες πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία ὅταν γίνωνται, σπανίως ἢ οὐδέποτε ἀναφέρεται καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδαγωγικὸ αὐτὸ κήρυγμα. Ἐδίδαξε ἐπίσης καὶ τὸ αἰώνιο μάθημα τῶν Ἑλλήνων: «Πατρός τε καὶ μητρός τε καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερον καὶ ἁγιώτερον ἀστὶν ἡ Πατρίς...». Μερικοὶ τολμοῦν νὰ λέγουν ἢ νὰ γράφουν πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ δικό μας τὸ Ἔθνος, γιὰ τὴν δική μας τὴν Πατρίδα, εἶναι στεῖρος ἐθνικισμὸς καὶ «σωβινισμός». Ξεχνοῦν, ὅμως, ἢ κάνουν πὼς ξεχνοῦν ὅτι ὅλοι οἱ μὴ Ἕλληνες τὰ ἐθνικά των συμφέροντα προτιμοῦν καὶ γιὰ τὴν δική τους Πατρίδα ἐργάζονται.....

Ἐδίδαξε: «Γ ν ῶ θ ι   σ α υ τ ό ν». Γνώρισε τὸν ἑαυτόν σου! Γνώρισε τὰ προτερήματά σου, τὴν δύναμί σου καὶ τὴν ἀδυναμία σου, τὴν ἀξία σου καὶ τὸ ὕψος σου. Καὶ εἶναι σήμερα τόση ἀνάγκη νὰ γίνῃ καὶ ἀτομικὸ καὶ ἐθνικὸ ἔμβλημα εἰς κάθε μας βῆμα καὶ τὸ κήρυγμα αὐτὸ τοῦ Σωκράτους. Κάθε Ἔθνος προσέχει τὸ συμφέρον του. Καὶ

ἐμᾶς θὰ μᾶς σώση μόνον τὸ ἐθνικόν μας Γνῶθι σαυτόν.

Ὁ Ἱ π π ο κ ρ ά τ η ς, ὁ πατέρας τῆς Ἰατρικῆς τὸ 430 π. Χ ἐδίδαξε: «Προλαμβάνειν μᾶλλον ἢ θεραπεύειν». Προτιμότερον εἶναι νὰ προλαμβάνη κανεὶς μία ἀσθένεια παρὰ νὰ τὴν θεραπεύη. Ἴσως δὲν ὑπάρχει καλλίτερη ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἰατρικὴ συμβουλή. Ἡ ὑγεία διὰ τῆς προνοίας εἶναι σήμερα πρῶτο κεφάλαιο τῆς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. Ἀλλά, ὅμως, ἐφαρμόζονται; Οἱ Ἰατροὶ σήμερα μόνον θεραπεύουν ὅπου ὑπάρχουν, διότι εἰς τὴν ὕπαιθρον Ἑλλάδα ὑπάρχουν Νοσοκομεῖα καὶ Κοινοτικὰ Ἰατρεῖα χωρὶς Ἰατρούς. Σπανίως, δέ, προλαμβάνουν καὶ σπανίως ἢ οὐδέποτε συμβουλεύουν πρὸ τῆς ἀσθενείας.

Ἐδίδαξε: «Ἄσκησις ὑγιείης ἀκορίη τροφῆς, ἀοκνίη πόνων: Διὰ νὰ διατηρήσης τὴν ὑγεία σου χρειάζεται τροφὴ χωρὶς κόρον καὶ ἀποφυγὴν πόνων. Πόσοι πράγματι περιμένουν τὴν ἀνάλυσι αὐτῆς τῆς συμβουλῆς!...

Ἐδίδαξε ἐπίσης: «Σιτία, ποτά, ὕπνοι, ἀφροδίσια πάντα μέτρια». Καὶ ὁ Λαός μας σήμερα ἔχει συγκρατήσει τὸ πνεῦμα του καὶ συμβουλεύει: Ὅλα μέτρια! Καὶ πράγματι σώζει πάντοτε ἡ ἐγκράτεια εἰς ὅλα. Ἡ πολυφαγία καὶ ἡ λαιμαργία, ἡ οἰνοποσία, ἡ αὐπνία καὶ ἡ ἀκράτεια ἐξαφανίζουν τὴν ὑγεία. Εἶναι, ὅμως, τόση ἀνάγκη νὰ ἀναπτυχθοῦν αὐτὰ τὰ ὑγιεινὰ μαθήματα τοῦ Ἱπποκράτη εἰς ὅλον τὸν πληθυσμόν. Πολύ, δέ, περισσότερον σήμερα ποὺ ἡ ἀναρχία εἰς τὴν ὑγιεινὴ ζωὴ ὡς γνώρισμα ξένων πολιτισμῶν, προσπαθεῖ νὰ εἰσχωρήση εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν.

Ὁ Π λ ά τ ω ν, ὁ αἰώνιος αὐτὸς φάρος τοῦ Ἑληνικοῦ πνεύματος καὶ θεμελιωτὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸ 400 π. Χ. ἐδίδαξε: «Ἑαυτὸν νικᾶν πασῶν νικῶν πρώτη καὶ ἀρίστη»: Ἡ νίκη τοῦ ἀνθρώπου ἐναντίον τοῦ κατώτερου ἑαυτοῦ του εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ ἀρίστη νίκη. Ἐδίδαξε ἐπίσης: «Οὔτε ἀνταδικεῖν, δέ, οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδὲν ἀνθρώπων, οὐδ᾽ ἂν ὅ,τι οὖν πάσχει ὑπ᾽ αὐτῶν»: Δὲν πρέπει νὰ ἀνταποδίδης τὸ ἄδικο, οὔτε νὰ κάμης κακὸ εἰς κανένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἂν πάσχης ἐξ᾽ αἰτίας των. Πόσον εὐτυχεῖς θὰ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι ἂν ἐτηροῦσαν αὐτὴν τὴν θεία διδασκαλία! Καὶ μόνη ἡ διδασκαλία τῶν δύο αὐτῶν κηρυγμάτων θὰ ἠμποροῦσε νὰ καλύψη τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας! Ἀλλὰ δὲν γίνεται ἡ ἐπιβαλλομένη ὁδηγία, κατεύθυνσις καὶ παιδεία. Διδάσκουν μερικοὶ καὶ ἀναφέρουν τοὺς μαθητὰς καὶ μελετητὰς τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλων Ἑλλήνων Φιλοσόφων: Νίτσε καὶ Φράνκε, Ἔρασμον, Πασχάλ, Σπένγκελ, Γκαῖτε, Βιλαμόβιτς, Οὐγκώ, κ.ἄ... ἀλλὰ διὰ τὴν πηγή, διὰ τὸν πρῶτον Διδάσκαλον, τὸν Ἕλληνα ὁδηγὸν καὶ φωτοδότην παιδαγωγὸν Πλάτωνα καὶ ἄλλους

῞Ελληνες Φιλοσόφους, οὐδὲν ἀναφέρουν!...

῾Ο ᾿Α ρ ι σ τ ο τ έ λ η ς τὸ 350 π. Χ. ἐδίδαξε: «῞Α δεῖ, ὅσον δεῖ, ὅπου δεῖ καὶ ὅταν δεῖ»: Νὰ κάνης ἐκεῖνα ποὺ πρέπει, ὅσα πρέπει, ὅπου πρέπει καὶ ὅταν πρέπει. ῾Ελληνικὴ Παροιμία ἀναφέρει: «Κάθε λόγος στὸ καιρό του καὶ κάθε πρᾶγμα στὴ θέσι του». Καὶ σήμερα οἱ ῞Ελληνες ἀναλύοντες τὴν ᾿Αριστοτέλεια συμβουλὴ παρατηροῦν: Νὰ κάνης ὅ,τι πρέπει καὶ ὅ,τι ταιριάζει, ὅ,τι ἁρμόζει καὶ ὅ,τι συμφέρει. Νὰ ἀποφεύγεις τὸ ἄτοπο καὶ τὸ ἄκαιρο, τὸ ἄπρεπο καὶ τὸ ἄχαρο. Δυστυχῶς καὶ αὐτὸ τὸ τόσο ἀπαραίτητο καὶ φωτεινὸ δίδαγμα τῆς ῾Ελληνικῆς Φιλοσοφίας δὲν ἀναλύεται εἰς ὅλα τὰ ῾Ελληνόπουλα!...

᾿Εάν, ὅμως, ἐξακολουθήση αὐτὴ ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ ἀγνωμοσύνη, ἡ ξενολατρεία καὶ ἡ ξενοδουλεία, πολλὰ δεινὰ θὰ ἀκολουθήσουν. Οἱ ξενόφωτοι καὶ ξενοφώτιστοι θὰ μᾶς ἀλλάξουν τὰ φῶτα!.. ῾Ο ῾Ελληνικὸς Πολιτισμὸς θὰ χάση τὴν πηγή του καὶ οἱ φρουροί του θὰ χαθοῦν. Οἱ ῞Ελληνες θὰ τρέφωνται μὲ χυμοὺς ξένων δένδρων ἢ δένδρων μεταφυτευθέντων ἐδῶ. ᾿Αλλὰ ἡ οὐσία των καὶ τὸ πνεῦμα των θὰ ἔχη ἀλλάξη. Χρειάζεται, λοιπόν, ἄμυνα πρὶν προχωρήση τὸ κακό. Αὐτὴ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, ἡ φωνὴ τοῦ τόπου μας!...

᾿Ανέφερα μερικὰ μόνον παραδείγματα, κηρύγματα καὶ μαθήματα ῾Ελλήνων Φιλοσόφων, διὰ νὰ σημειωθῆ καὶ νὰ ὁροθετηθῆ ὁ ῾Ελληνικὸς Πολιτισμός. Διότι ὁ θησαυρὸς τῶν ἑλληνικῶν νοημάτων εἶναι ἀπέραντος καὶ ἀστείρευτος.

Εἶναι φανερὸν πόσον ὑμνήθη ὑπὸ τῶν ῾Ελλήνων, ὁ Θεός, διὰ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ μεγαλύτερον ἐκ τῶν δημιουργημάτων του, τὸν ἄνθρωπον. Καὶ διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀξίας τοῦ θαυμαστοτέρου θαύματος τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ λόγια, δέ, τῶν ῾Ελλήνων ἦσαν καὶ ἔργα. ῾Υπὸ ὅλων τῶν ῾Ελλήνων, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνες, μὲ γραπτοὺς καὶ ἀγράφους νόμους τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου ἦτο τὸ ἱερότερον εἰς τὴν ζωήν. ῾Ο ἄνθρωπος ἐθεωρεῖτο ἀνέκαθεν καὶ θεωρεῖται καὶ σήμερα ὅμοιος πρὸς τὸν Θεόν. Οὐδέποτε ῞Ελληνες ἐθυσίασαν ἀνθρώπους. Οὐδέποτε δυνάμει ἑλληνικῶν νόμων καὶ ἐντολῶν ῾Ελλήνων ἐβασάνισαν ῞Ελληνες. ῞Οσα ἔγιναν ἀπάνθρωπα κατὰ τὴν Κατοχὴ καὶ τὴν Δικτατορία, ἦσαν ἔργα ξένων πρακτόρων. ᾿Ελάχιστοι παρενόμισαν καὶ προσέβαλαν τὸν Πολιτισμόν μας.

῾Η φιλανθρωπία, ὁ ἀνθρωπισμός, ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι καὶ λόγια καὶ νοήματα ῾Ελληνικά. ᾿Αλλοῦ, εἰς ἄλλους λαοὺς καὶ τόπους ἐσταυρώθησαν καὶ ἐκαρφώθησαν ἄνθρωποι καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσι τοῦ ᾿Ιησοῦ καὶ μετά, κατὰ τὰ ἰδικὰ των ἐκεῖ ἔθιμα δημοσίως καὶ βασανιστι-

κῶς... Ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, ἀλλοῦ, ὑπῆρχε ὁ νόμος: «Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» ὄχι εἰς τοὺς Ἕλληνες. Εἰς ἄλλους τόπους καὶ εἰς ἄλλους χρόνους ὁ βασανισμὸς ἀνθρώπων ἦτο ἢ εἶναι νόμος καὶ ἔθιμο. Δὲν ὑπῆρχαν ποτὲ καὶ δὲν ὑπάρχουν τέτοιοι νόμοι εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ἐνῶ μόνον διὰ τοὺς Ἕλληνες καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τόσον εὐμενῶς ἐξεφράσθη, ὅταν ἐπῆγαν νὰ τὸν χαιρετήσουν, διὰ τῶν λέξεων,: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου», ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ δὲν ἐμφανίζουν αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἐνῶ ὁ ἀνάδοχος τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὁ Ἑλληνισμός, διότι ἐπονωμάσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων «Χριστὸς» καὶ κατὰ θείαν βουλὴν διὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ διεδόθη καὶ διεσώθη ὁ Χριστιανισμός, οὐδὲν ἀναφέρεται συνήθως.

Καὶ ἐνῶ εἰς ἄλλες πόλεις ἄλλων ἐθνῶν ἐλιθοβολήθησαν ἢ ἐδόθησαν στὰ θηρία ἀπεσταλμένοι καὶ ἀπόστολοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοὺς Ἕλληνες καὶ τὸν πολιτισμὸν των οὐδὲν τιμητικὸν ἀναφέρεται. Καί, ὅμως, οἱ Ἕλληνες πάντοτε φιλόξενοι τοὺς πάντες ἐτίμησαν. Καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ξένους καὶ τοὺς περαστικοὺς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἐσεβάσθησαν.

Ἡ ἀδικία αὐτὴ διὰ τὴν θέσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ αἰωνίου πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων πρέπει νὰ σταματήσῃ. Διότι ἐλαττώνει τὴν ἐπιβαλλομένην ἀναγνώρισι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὡς φάρου φωτὸς αἰωνίου. Καὶ εἶναι ἐντολὴ καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν προγόνων μας ἡ ἐμφάνισι αὐτὴ τοῦ φωτός. Ἀκριβῶς διότι τὸ κρυμμένο φῶς ἀδικεῖται καὶ χάνεται.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ὡς ἀνθρωπισμὸς εἶναι πηγὴ φωτὸς καὶ σωτηρίων διδαγμάτων διὰ ὅλον τὸν κόσμον. Αὐτὸ ἐνδιαφέρει νὰ παραμείνῃ πηγὴ φωτὸς συνεχὴς διὰ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἕλληνες. Καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἑλληνικὴ Νεολαία.

Σκοπὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀκτινοβολία του εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἡ διατήρησι τοῦ φωτὸς καὶ ἡ ἀκτινοβολία του γιὰ τοὺς Ἕλληνες. Διότι ὅταν διψάει ἡ αὐλή μας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χορηγοῦμε τὸ νερὸ εἰς τοὺς γείτονες ἢ εἰς τοὺς μακρυνοὺς φίλους. Ὅταν ἡ προσοχὴ καὶ ἡ δύναμί μας ἀσχολεῖται καὶ καταναλώνεται μὲ τὴν φωτοδοσία πρὸς τοὺς μὴ Ἕλληνες δὲν περισσεύει χρόνος καὶ στοργὴ γιὰ τοὺς Ἕλληνες. Ὅπως δὲν περισσεύουν Ἕλληνες νὰ τοὺς στείλωμε εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Ἡ μεγάλη προθυμία μερικῶν ὑπευθύνων νὰ δώσουν ὅ,τι ἑλληνικὸ εἰς τοὺς φιλέλληνες καὶ ὄχι εἰς τοὺς Ἕλληνες, στερεῖ ἀπὸ τοὺς

Ἕλληνες πολλὰ ἀπὸ τὴν ἰδική μας δύναμι. Καὶ τὸ κενὸν τὸ συμπληρώνουν ξένοι τρόποι ζωῆς ποὺ προβάλονται συστηματικῶς διὰ τῆς Τηλεοράσεως καὶ τοῦ Ραδιοφώνου, τῶν βιβλίων καὶ κινηματογράφων, τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν πολλῶν ξενοφώτων περιοδικῶν ποὺ κυκλοφοροῦν εἰς τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα...

Ἤδη παραμένουν ἄνυδροι, ἀπότιστοι, ἀφώτιστοι, πολλοὶ ἑλληνικοὶ χῶροι. Ἡ Νέα Ἑλληνικὴ Γενεὰ περιμένει. Συσκοτίζεται ἐπικινδύνως μὲ ξένα φῶτα. Μερικὰ ξένα ἔθιμα, ξένα ἤθη, ξένοι χοροὶ καὶ ξένα τραγούδια εἰσχωροῦν ἐπιτηδείως εἰς τὸν ἑλληνικὸ χῶρο καὶ κόσμο. Εἰς τὰ περισσότερα Δημοτικὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια ἑλληνικοὶ χοροὶ καὶ τραγούδια λείπουν.

Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἶναι κυκλωμένος εἰς βαθμὸν ἐπικίνδυνον. Πολλὰ εἶναι τὰ αἴτια καὶ πολλὰ τὰ γεγονότα ποὺ βεβαιώνουν τὴν δυσάρεστη ἀλήθεια. Ἡ ξενομανία καὶ ἡ ξενολατρεία ἀναπτύσσονται χωρὶς ἐμπόδια. Αὐτὴ ἡ ξενομανία καὶ ξενοδουλεία φανερώνεται σὲ πολλὲς ἐκδηλώσεις. Ἀλλὰ εναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀλλαγὴ εἰς τίτλους τεσσάρων Ὑπουργείων: Τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας κατηργήθη καὶ ἔγινε Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἔγινε Ὑπουργεῖον Ἀπασχολήσεως, τὰ Ὑπουργεῖα Προνοίας καὶ Ὑγιεινῆς ἔγιναν Ὑπουργεῖα Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν! Ἐδῶ ποὺ τιμᾶται καὶ προτιμᾶται, ἀνέκαθεν, ἡ ἐργασία, ἡ πρόνοια καὶ ἡ ὑγεία καὶ θεωρεῖται ἡ γεωργία τροφὸς ὅλων, μερικοὶ ξενομανεῖς καὶ ξενόδουλοι κατώρθωσαν ἐπὶ Δικτατορίας νὰ διαγράψουν τὰ ἑλληνικὰ νοήματα. Ἐπανῆλθε τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας. Ἂς ἐλπίσωμε πὼς θὰ ἐπανέλθουν καὶ τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ ὀνόματα εἰς τὴν θέσι τους. Ἀ λ λ ὰ τ ὸ κ α κ ὸ σ υ ν ε χ ί ζ ε τ α ι. Μερικοὶ Κληρικοὶ δὲν δίνουν ὀνόματα ἑλληνικὰ στὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ βαφτίζουν, γιατὶ ὑπάρχει Ἐγκύκλιος, λέγουν, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου!.. Τὰ παιδιὰ τῶν Σχολείων μας ἀλλάζουν τὰ μικρὰ των ὀνόματα χωρὶς καμμία διαμαρτυρία τῶν γονέων ἢ πρόνοια τῆς Πολιτείας. Ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνο καὶ τὴν Τηλεόρασι ἀκούονται ξένες λέξεις καὶ ξένοι ὅροι, χωρὶς καμμία ἀνάγκη τέτοιου δανεισμοῦ, ἀφοῦ ἔχομε τόσο πλούσια σὲ νοήματα Γλῶσσα... Βιοτεχνίες, Βιομηχανίες ἑλληνικὲς ἀναγράφουν ξένα ὀνόματα εἰς τὰ προϊόντα των... Ἄλλοι μὲ μανία μαθαίνουν ξένες γλῶσσες καὶ ὑποτιμοῦν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Καὶ ἄλλοι διὰ νὰ δείξουν πολυγνωσία ταξειδεύουν συχνὰ σὲ ξένες χῶρες καὶ ἀραιὰ ἢ καθόλου ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἑλληνικοὺς τόπους καὶ χώρους.

Εἰς τοὺς δρόμους ἑλληνικῶν πόλεων τὰ περισσότερα καταστήματα ἔχουν ξένα ὀνόματα καὶ πληθαίνουν ἀντὶ νὰ λιγοστεύουν. Ἀλλὰ

καὶ Δημόσιες Ὑπηρεσίες ἀρχίζουν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ ξένους ὅρους... Ἡ χαρτοπαιξία τοῦ Κούμ—Κὰν κινδυνεύει νὰ γίνῃ κοινωνικὸς νόμος ποὺ διαλύει τὴν οἰκογένεια καὶ διαστρέφει τὴν Νεολαία. Δυστυχῶς ἐπανῆλθε ὡς νόμος τῆς Πολιτείας... Τὸ ποδόσφαιρο προσπαθεῖ νὰ κυβερνήσουν τὰ πόδια τὸ κεφάλι... Εἰς τὰ μάτια πολλῶν Νέων μας, μὲ τὰ ΠΡΟ—ΠΟ, φαίνεται ὅτι ἡ τύχη κανονίζει τὴν ζωὴ πολλῶν καὶ ὄχι ἡ ἐργασία, ἡ ὑγεία καὶ ἡ πρόνοια. Ἡ κοκαΐνη καὶ ἡ νικοτίνη ἀπειλοῦν τὴν ὑγεία πολλῶν νέων μας μὲ τὴν διαφήμισι ἀπὸ τὴν Τηλεόρασι τῶν «δροσιστικῶν καὶ ἀπολαυστικῶν» ἀλλὰ καταστροφικῶν αὐτῶν ροφημάτων. Πολλοὶ νέοι μας διημερεύουν εἰς τὰ ὑπόγεια σφαιριστήρια—καπνιστήρια. Ἡ μελαγχολία καὶ ἡ μορφίνη, τὰ ναρκωτικὰ καὶ τὸ χασίσι εἰσχωροῦν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, χωρὶς σοβαρὰ ἐμπόδια, εἰς τὴν ζωὴν μας. Καὶ προσπαθοῦν νὰ γίνουν στοιχεῖα τοῦ Πολιτισμοῦ μας. Ἡ βία, τὸ χρῆμα, τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ δολοφονία χαρακτηρίζουν μερικοὺς ξένους πολιτισμούς. Τὰ κηρύγματα τοῦ ὑλισμοῦ πλησιάζουν! Μᾶς κυκλώνουν, ὅμως, καὶ μᾶς ἀπειλοῦν. Καὶ προσπαθοῦν νὰ ἁπλωθοῦν καὶ νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸν ἑλληνικὸ χῶρο, εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον. Καὶ ἐπιχειροῦν νὰ ἀλλοιώσουν τὸν ἰδικόν μας πνευματικὸν πολιτισμόν!...

Ἡ ἀδιαφορία δι᾽ ὅ,τι ἑλληνικὸν φανερώνεται ἐπίσης καὶ μὲ δύο γεγονότα χαρακτηριστικά: Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν προσετέθησαν δύο ξένες γλῶσσες: Ἡ Ἑβραϊκὴ Γλῶσσα καὶ τὰ Λατινικὰ... ἐνῶ κανένας δὲν ἐπρότεινε τὴν διαγραφή των, ἀφοῦ ἀσκόπως κουράζουν τὰ ἑλληνόπουλα. Καὶ κανένας δὲν προσέθεσε τὴν Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία καὶ δὲν ἐνίσχυσε τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία εἰς ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς Ἐκπαιδεύσεως, ποὺ τόσον ἔχουν ἀνάγκη.

Ὑπὸ ἄλλων θεωρεῖται ἡ ἀδιαφορία δι᾽ ὅ,τι ἑλληνικὸν φυσικὴ συνέπεια «τῆς παγκοσμίου συνεργασίας». Ἀλλὰ ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ ἀντικαθίσταται, ὄχι σπανίως, ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ κάποια ἄλλη κοινωνία, γιὰ κάποια ἄλλη Πατρίδα. Καὶ ὁ Διεθνισμὸς μὲ ποικίλα ἐνδύματα προσπαθεῖ νὰ ἰσοπεδώσῃ καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν μὲ τὸ κυριώτερο μέσον του: Τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἐξαφάνισι αὐτὴ ἐπέρχεται ἀθορύβως μὲ τὴν μείωσι τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ ὕψος καὶ τὴν θέσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ Πολιτισμοῦ.

Τὰ ἥμερα καὶ ἤρεμα ἤθη τῶν Ἑλλήνων κινδυνεύουν. Ἡ χαρά μας διὰ τὴν γέννησι τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ ὑψωθῇ. Εἰς ἄλλους λαοὺς λυποῦνται καὶ θρηνοῦν ὅταν γεννᾶται ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὴν Ἑλλάδα χαίρονται. Ἄλλοι λαοὶ βλέπουν ματαιότητα καὶ ἀθλιότητα εἰς τὰ ἀνθρώπινα. Οἱ Ἕλληνες διαφωνοῦν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν ὄμορφα καὶ

χαρούμενα, χαρωπὰ καὶ ἐλπιδοφόρα. Χαρᾶς τὰ μηνύματα τῆς Ζωῆς τὰ φαινόμενα, βλέπουν οἱ Ἕλληνες. Εἰς ἄλλους λαοὺς ὑπάρχουν ἐρωτήματα διὰ τὴν ἀξία τῆς Ζωῆς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν ἀξία τῆς Ζωῆς. Ἡ χαρὰ μας αὐτὴ πρέπει νὰ προβάλλεται παντοῦ ὡςτὸκυριώτερο στοιχεῖο τοῦ πολιτισμοῦ μας. Πρέπει νὰ προβληθοῦν καὶ νὰ ὑψωθοῦν τὰ Ἰδανικὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν δρόμον τῆς Νέας Γενεᾶς! Καὶ αὐτὸ τὸ ταχύτερον, πρὶν εἰσχωρήσουν εἰς τὸν κενὸν χῶρον ξένα καταστροφικὰ σχέδια ὑλισμοῦ καὶ μελαγχολίας ὡς ἰδανικά.

Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ὡς ἀνθρωπισμός, ὡς ἠθικὸς καὶ πνευματικὸς πολιτισμός, διαφέρει ἀπὸ τὸν τεχνικὸν πολιτισμόν. Ἐνισχύει βεβαίως τὴν εὐημερία τῶν ἀνθρώπων ὁ τεχνικὸς πολιτισμός. Ὄχι, ὅμως, σπανίως καταντάει κίνδυνος γιὰ τὴν Ζωή μας. Ὅταν, δέ, ἀπειλῇ νὰ ἐκτοπίσῃ ἢ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν πνευματικό μας πολιτισμὸν χρειάζεται φραγμὸς καὶ ἄμυνα. Ἐμεῖς προτιμοῦμε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν μηχανή.

Τὸ φῶς τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς μέχρι σήμερα πρέπει νὰ παραμείνῃ τὸ ἀποκλειστικὸ καὶ κύριο φῶς τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια τῶν Ἑλλήνων πρέπει νὰ φαίνεται. Ἡ προτίμησι ὅλων τῶν προϊόντων τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος πρέπει νὰ γίνῃ σκοπὸς ὅλων μας. Τὸ καθῆκον καὶ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἔχῃ κυρίως μία κατεύθυνσι: Τὴν προστασία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἡ πρόνοια γιὰ τὸ Ἔθνος μας πρέπει νὰ γίνῃ νόμος ὅλων μας. Ἀλλὰ τοῦ Ἔθνους μας σφραγίδα εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμός. Ἐὰν ἀλλοιωθῇ μὲ τὴν ξενομανία καὶ τὴν ξενολατρεία ἢ μὲ τὴν ἄνετον εἰσχώρησι ξένων ἠθῶν καὶ ἐθίμων θὰ ξεθεμελιωθῇ τὸ Ἔθνος μας. Ἡ πρόνοια γιὰ τὴν Νέα Γενεὰ πρέπει νὰ γίνῃ σκοπὸς ὅλων.

Εἶναι καιρὸς καὶ ἀνάγκη ἐπείγουσα νὰ γίνουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες Ἐκπαιδευτικοὶ ἢ φιλεκπαιδευτικοί: Δάσκαλοι καὶ φωτεινοὶ ὁδηγοὶ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ προστατεύσωμε καὶ νὰ κρατησωμε ἐδῶ τὸ φῶς τῆς Ἑλλάδος. Μονάχα ἡ Παιδεία θὰ μᾶς σώσῃ. Μονάχα ἡ ἑλληνικὴ Παιδεία, ὡς Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία, θὰ κρατήσῃ τὸν Ἑλληνικὸν Πολιτισμὸν εἰς τὸν πανάρχαιο αὐτὸν χῶρον. Ἡ καθολικὴ Παιδεία τοῦ Λαοῦ θὰ μᾶς σώσῃ. Καὶ θὰ φύγῃ τότε κάθε ἄμετρο, βίαιο καὶ ἀπάνθρωπο μέσο Ζωῆς, ποὺ θέλουν μερικοὶ νὰ μεταφυτευθῇ εἰς τὸν ἰδικόν μας κόσμον

Ὅλος ὁ κόσμος ἀναγνωρίζει ὅτι ὀφείλει πολλὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ Πολιτισμὸς τοῦ κόσμου στηρίζεται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν. Ἀλλὰ ἡ ἀναγνώρισι αὐτὴ τῶν ξένων δὲν ἀρ-

κεῖ. Πρέπει ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ ἀποκτήσωμε πλήρη συνείδησι τῆς ἀξίας τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Χρειάζεται βεβαίως καὶ τὸ «Πνευματικὸ Κέντρον» τῶν Δελφῶν διὰ νὰ συνδεθῇ ἐκπολιτιστικῶς ἡ Ἑλλὰς μὲ τὴν Εὐρώπη καὶ νὰ φαίνεται ὁ πολιτισμός μας εἰς τὸν ἔξω κόσμο. Δὲν θὰ μᾶς σώσῃ, ὅμως, ἡ προβολὴ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐξωτερικό. Δὲν ἀρκεῖ ὅπως νομίζουν μερικοί. Εἶναι ἀνάγκη ἐπείγουσα νὰ προστατευθῇ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐδῶ εἰς τὴν πηγή του: Εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς στηρίζεται στὸ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων. Ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἐλαττώνονται, ἀραιώνουν ἢ μεταναστεύουν ἀφομοιώνονται καὶ χάνονται. Τότε γίνεται ἰσχνός, ἀδύναμος καὶ χάνεται καὶ ὁ πολιτισμός μας. Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἰς τὴν Ἰωνία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἀνατολικὴ Θράκη εἰς τὴν Ἀνατολικὴ Ρωμιλία, εἰς τὴν Ρουμανία, Βλαχία καὶ Βολδαβία, εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν περιοχὴν Σκοπίων καὶ Μοναστηρίου, εἰς τὴν Βόρειον Ἤπειρον, εἰς τὴν Νότιο Ἰταλία καὶ Σικελία, εἰς τὴν Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Αἴγυπτον κ.α. σιγά—σιγὰ χάθηκε, μαζὺ μὲ τὸν χαμὸ ἐκεῖ τῶν Ἑλλήνων... Καθῆκον μας, λοιπόν, εἶναι νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν τὰ ἴδια δεινὰ καὶ τὰ ἴδια λάθη τῆς διασπορᾶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Δὲν θὰ μᾶς σώσουν κηρύγματα πανανθρώπινα ποὺ παρουσιάζονται ὡς ἀνθρώπινα —χριστιανικά, ὅταν ἀγνοοῦν τοὺς ἀνθρώπους —Ἕλληνες καὶ τὴν ἑλληνικὴ ζωή. Οὔτε θὰ μᾶς σώσουν κηρύγματα διεθνιστικά, ποὺ γίνονται ἀερικὰ καὶ ἀπατηλά, ἀκριβῶς διότι ἀγνοοῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες, τὸ δικό μας τὸ Ἔθνος. Θὰ μᾶς σώσουν μόνον οἱ ἀδελφοί μας Ἕλληνες, μόνον τὰ ἑλληνικὰ κηρύγματα!

Χρειάζεται βεβαίως καὶ ὁ Ὀργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας. Θὰ ἐνισχύσουν τὴν οἰκονομία μας καὶ θὰ ἀσφαλίσουν τὴν ἐλευθερία μας ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν. Θὰ μᾶς σώσῃ μόνον τὸ πάθος μας δι' ὅ,τι ἑλληνικό! Εἴμεθα πρῶτα Ἕλληνες καὶ μετὰ Εὐρωπαῖοι.

Ἡ ἀποκατάστασι τῆς Δημοκρατίας δικαίως πανηγυρίζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνες. Ἀλλὰ δὲν θὰ γίνῃ πλήρης ἡ θεμελίωσι τῆς Δημοκρατίας ἂν δὲν γίνῃ προστασία τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία θὰ στερεωθῇ μόνον μὲ τὴν προστασία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς μὲ συνείδησι τῶν συνόρων του: Χωρὶς Φασισμούς, οὔτε μαύρους—οὔτε κόκκινους. Χωρὶς ὑλισμοὺς καὶ Μαρξισμούς. Ἡ ἑλληνικὴ ζωὴ χωρὶς πράκτορες ξέ-

νων Πατρίδων, χωρὶς βία ἀπὸ καμμία γωνία. Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς μὲ περιεχόμενο: Ἑλληνικὴ Παιδεία μὲ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία. Ἥμερα ἤθη καὶ ἀνθρωπισμός. Ἐλευθερία καὶ Κοινωνικὴ Δικαιοσύνη!.

Ἐπιβάλεται ἄμυνα καὶ ἀντίστασι εἰς ὅ,τι ξενικὸ ποὺ βλάπτει τὸν Ἑλληνισμόν μας. Τὸ κήρυγμα: «Προτιμᾶτε ὅ,τι ἑλληνικό» πρέπει νὰ γίνῃ πανελλήνιο: Ὄχι μόνον τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, ἀλλὰ καὶ τῶν προϊόντων τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα πρέπει νὰ παραμείνῃ ὁ κυριώτερος φρουρὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Τὰ ἑλληνικὰ καταστήματα νὰ ἀποκτήσουν μόνον ἑλληνικὲς ἐπιγραφές. Τὰ νοήματα ποὺ κατευθύνουν, ὁδηγοῦν καὶ φωτίζουν τοὺς Νέους μας νὰ εἶναι μόνον ἑλληνικά. Τὰ σχολικὰ προγράμματα πρέπει νὰ βελτιωθοῦν. Ἡ εὐθυμία καὶ τὸ ἦθος, ἡ φιλοτιμία καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἑλλήνων πρέπει νὰ προστατευθοῦν. Νὰ παύσουν οἱ ξενόφωτοι νὰ ὁδηγοῦν. Τὰ προγράμματα τοῦ Ραδιοφώνου καὶ τῆς Τηλεοράσεως πρέπει νὰ διορθωθοῦν. Ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια πάσχει περισσότερο ἀπὸ τὰ ξενόφωτα προγράμματα. Θέματα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ζωὴ καὶ τὴν ἑλληνικὴ Παιδεία, θέματα ζωτικὰ καὶ σύγχρονα ποὺ φανερώνουν καὶ ἀσφαλίζουν τὴν ζωή μας, πρέπει νὰ προβάλουν ὅσοι ὁμιλοῦν καὶ διδάσκουν ἐδῶ εἰς τὸν ἑλληνικὸ χῶρο. Καὶ τὰ Πνευματικὰ Κέντρα νὰ γίνουν εἰς κάθε Δῆμο κα ἰ Κοινότητα, ὄχι ὅλα, ὄχι ἄλλα στὴν Πρωτεύουσα!...

Δὲν ἀρκοῦν τὰ ὀνομαζόμενα «ΚΕΝΤΡΑ ΛΑΪΚΗΣ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ» εἰς τὴν ὕπαιθρον. Προσφέρουν ἐποχιακῶς ἐλάχιστα ἀπὸ λίγους Δασκάλους καὶ εἰς ἐλαχίστους. Δὲν ἀρκοῦν ἐπίσης τὰ Πνευματικὰ Κέντρα μερικῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων. Δὲν ἀρκοῦν τὰ λίγα Συνέδρια, ποὺ λέγονται «σεμινάρια», καὶ γίνονται στὴν Ἀθήνα καὶ στὶς μεγαλουπόλεις. Χρειάζεται δικαίτα διανομὴ καὶ τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν.

Τὸ θέμα τῆς ζωῆς μας δὲν εἶναι μόνον οἰκονομικὸ καὶ ὑλικό, ὅπως προβάλλουν μερικοί. Εἶναι καὶ πνευματικὸ καὶ ἠθικό. Τὸ νόημα τῆς Δημοκρατίας δὲν εἶναι μόνον ἡ δικαία ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας ἀλλὰ καὶ ἡ δικαία διανομὴ τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν, τῆς πνευματικῆς τροφῆς. Τὸ ἑλληνικὸ φῶς, ὡς περιεχόμενο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, πρέπει νὰ φωτίσῃ ὅλους τοὺς Ἕλληνες. Τὸ ἑλληνικὸ φῶς πρέπει νὰ ἁπλώσῃ τὶς ἀκτῖνες του εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνες.

Πνευματικὴ τροφὴ καὶ Ἑλληνικὴ Παιδεία θέλουν καὶ περιμένουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ὄχι μόνον οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Σὲ κάθε συνοικισμὸν Δήμου ἢ Κοινότητος, σὲ κάθε χωριό, πρέπει νὰ ἀνοίξῃ μία Ἑλληνικὴ Ἑστία, ὅπου θὰ προσφέρεται πρὸς ὅλους δωρεὰν πνευματικὴ τροφὴ καὶ ἑλληνικὴ Παιδεία ἀπὸ τοὺς περισ-

σότερον φωτισμένους, άπὸ ὅλους τοὺς ἐπιστήμονες ἢ συγγραφεῖς, ποὺ διαθέτουν πεῖρα καὶ γνώσεις ποὺ ὠφελοῦν. Ὅλοι διψοῦν νὰ μάθουν! Καὶ ἰδιαιτέρως οἱ νέοι μας περιμένουν περισσότερη ἑλληνικὴ παιδεία καὶ μετὰ τὸ Σχολεῖο καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκογένεια. Οἱ λίγες βιβλιοθῆκες μὲ λίγους ἀναγνῶστες δὲν θὰ μᾶς σώσῃ. Θὰ μᾶς σώσῃ μόνον ὁ λόγος ὁ φωτεινὸς ποὺ λείπει.

Τὰ σύνορα τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν εἶναι, πλέον, μόνον τὰ γεωγραφικά. Εἶναι καὶ πλησίαον μας. Κάθε Ἕλληνας εἶναι καὶ σύνορο τῆς Ἑλλάδος. Κάθε ἑλληνικὴ οἰκογένεια πρέπει νὰ γίνῃ φρούριο καὶ φάρος τοῦ ἑληνισμοῦ. Τὸ οἰκογενειακὸ εἰσόδημα νὰ ἐνισχυθῇ περισσότερο. Μετὰ ἡ προσοχή μας διὰ τὴν αὔξησι τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Τ ώ ρ α χ ω ρ ὶ ς ἐ μ π ό δ ι α φ ε ύ γ ο υ ν γ ι ὰ τ ὰ ξ έ ν α τ ὰ π α ι δ ι ὰ τ ῆ ς Ἑ λ λ ά δ ο ς... Χιλιάδες ἑλληνόπουλα ἁρπάζονται καὶ ἀφομοιώνονται ἀπὸ τὰ ξένα Ἔθνη... Ο ἱ κ α ι ρ ο ὶ ἐ π ι β ά λ λ ο υ ν π ο ι κ ί λ η π ρ ο σ τ α σ ί α τ ῆ ς ἑ λ λ η ν ι κ ῆ ς ο ἰ κ ο γ ε ν ε ί α ς. Μόνον ἔτσι θὰ διασωθῇ ὁ Ἑλληνισμός. Μόνον ἔτσι θὰ σταματήσῃ ἡ αἱμορραγία τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ θὰ μείνῃ ὁ Τουρισμὸς πηγὴ χρημάτων καὶ ὄχι καταστροφικὴ λεωφόρος ἂν τὰ 3 ἑκατομμύρια τῶν Τουριστῶν σήμερα, γίνουν αὔριο 8 ἑκατομμύρια. Ἂν προσέχουν μερικοὶ περισσότερο τὸν Τουρισμὸν ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμόν, ἀλλοίμονό μας! Πρέπει νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὰ ποικίλα κύμματα ξενομανίας καὶ ξενολατρείας, διεθνισμοῦ καὶ μεταναστεύσεως ποὺ μᾶς κυκλώνουν. Πρέπει νὰ πληθαίνουν ἐδῶ οἱ Ἕλληνες, εἰς τὸν ἰδικόν μας τόπον καὶ ὄχι εἰς ξένους τόπους, εἰς ξένες Πατρίδες. Μόνον τότε θὰ γίνουν πλειότεροι οἱ Ἕλληνες, ἐδῶ εἰς τὸν τόπον τῶν πατέρων των καὶ ὄχι φιλοξενούμενοι ἐργάτες εἰς ξένους τόπους σήμερα, διὰ νὰ γίνουν αὔριο δένδρα ξεριζωμένα σὲ ξένο περιβόλι, οἰκοδόμοι γιὰ τὴν ἀνασυγκρότησι ξένων Πατρίδων ἢ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ ξένων Λαῶν... Καὶ μεθαύριο νὰ γίνουν φιλέλληνες μόνον ἢ καὶ Γενίτσαροι...

Χρειάζεται, λοιπόν, στροφὴ καὶ ἐπιστροφὴ στὴ ρίζα, στὴ βρύσι τῆς ζωῆς μας. Ἂς μείνωμε ὅλοι μας φύλακες καὶ φρουροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Ἰδεολόγοι καὶ σημαιοφόροι πάντοτε. Κήρυκες καὶ ψάλτες εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἑλλάδος! Τὸ καθῆκον τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν ἂς φανῇ καὶ τώρα εἰς περίοδον εἰρήνης. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ ἴδια μὲν ἰδανικά, ἀλλὰ διαφορετικοὺς τρόπους προστασίας των. Ἡ Μ ε γ ά λ η Ἰ δ έ α σ ή μ ε ρ α τ ῶ ν Ἑ λ λ ή ν ω ν ε ἶ ν α ι: Ἡ προστασία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἡ Ἑλλὰς μὲ περισσότερους Ἕλληνες!

Ἔργα τοῦ ἰδίου

Ἐκυκλοφόρησαν:

1. Τὸ Ἑλληνικὸ Χωριό.
2. Ἡ ΕΠΑΡΧΙΑ — Ἑλλάδα δὲν εἶναι μόνον ἡ Ἀθήνα.
3. Ἡ πνευματικὴ τροφὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαρχίας.
4. Καλόγερος Σαμουήλ. Σουλιῶτες καὶ Ἐλευθερία.
5. ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ 1941—1945.
6. Πολιτικὰ Ἄρθρα.
7. Ἑλληνικαὶ Παραδόσεις καὶ Κοσμοπολιτισμός.
8. Ἀγωνισταὶ τῆς Ἐλευθερίας ἀπὸ Μαζάτι—Βαρυμπόπι—Μοναστῆρι Τριφυλίας.
9. ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.
10. Τὰ Ἰδανικὰ τῶν Ἑλλήνων.
11. Η ΤΡΙΦΥΛΙΑ.
12. Νοήματα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια.

Ἐδημοσιεύθησαν 300 ἄρθρα καὶ μελέτες σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐκπολιτιστικῶν, κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν θεμάτων.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

ΕΤΥΠΩΘΗ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΦΩΝ Π. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΛΑΜΑΤΑ—ΤΗΛ. 23-328

